

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Kedd

184. szám.

Pest, october 17. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

A Marczius Tizenötödike politikai hírlap october—decemberi évnegyedre előfizetheti, helyben egyedül a Kiadónál, 2 ft. 30 kr. postán mindennap borítékba küldve 3 ft. 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben egyedül a Kiadónál s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. fizettetek.

Ülés a képviselők házában.

October 17. délután 5 órakor.

A képviselők ujságot akartak hallani.

Összeültek, s az improvizáltnak látszott ülésben sokkal érdekesebb dolgokat hallottunk, mintsem egyelőre hittük volna.

A bécsi országgyűlés elhatározta, hogy a közös szabadság, s civilisatio érdekében a magyar hadsereg segítségül Austriába meghívassék! — Eljenek!

Vezérünk e meghívást még előbb megkapta, mint kormányunk, s azonnal átlépte a határokat, s e perczen Fischament körül áll.

A bécsi országgyűlés Jellachichot nem csak Magyarország, hanem Austria, a szabadság, és civilisatio közös ellenségének declarálta, s megparancsolta néki, hogy az országból haladék nélkül kitakarodjék, ha pedig nem fogna engedelmessédni, Austria népe magyar szövetségeseivel együtt tudni fog eszközöket találni, melyek segítségével őt e szabad földről kiverjék.

Móga generál előre megyen, s a német hadsereggel egyenes érintkezésbe tette magát.

Móga generál kormányunktól kapott utasítása szerint, teendőre nézve e két szempontot veendő figyelembe.

Vigyázzon rá, hogy hadseregünk valahogy veszélybe ne döntessék, másodsor, hogy tetteiben mindég és mindenkor összehangulag tartsa magát a bécsi országgyűléssel.

Ezek hivatalosan vannak közölve.

Ülés alatt közbeszéd tárgya volt, hogy Kossuth Lajos holnap reggel a táborba fog indulni. (Lesz ujság elég.)

Hivatalosan jelentetett, hogy Munkács, s a mi katonailag még százszor nevezetes Leopoldvár a kormány biztosok lelkes, s erélyes működéseik által a nemzet kezébe kerültek.

Madarász László jelenti, hogy Galliczia földi, az ország megtámadtatástól nem félhet mert a természet és emberi intézkedések azon vidéket részünkre teljesen biztosítva tartják.

Pest oct. 17.

A mult hét története örökre nevezetes leendő az osztrák birodalom történetében.

A tények mindenkielőtt feltárva állanak, mindenki belátásához képest hozzá szólhat ahhoz.

A jó politikus a felmerült események után nem fogja az ujságokat vadászni, ezen szerep maradjon a curiosuskodók seregének. A részletek kávéházi beszédeknek valók legföljebb, mi csak arra nézzünk, hogy miként állunk, minő azon új helyzet, mellybe bele jöttünk.

Tekintve a tényeket, e perczen bátran elmondhatjuk, hogy ügyeink jól állanak, olvasóink tudják, hogy mi az ilyen kifejezést nem igen vesztegeljük.

Nem teszünk példátul úgy, mint a Zágrábi német lap, melly Jellasich csufos szökését a legszebb diadal menethez hasonlítja. E lap szerint Jellasich egy új Napoleon, ki a coalitiot egy nevezetes hadjáratlal egyenként, s külön megverte, szerintök Jellasich a pesti liberalismust már szétfutamtotta, s most Bécsbe indul helyreállítani a csendet, békét és szabadságot.

Vegyük fel a legközelebbi napok főeseményeit.

Fő dolog az, hogy a horvát sereg, melly olly dölyffel, s kérkedéssel tódult az országba, mint egykor a tatárok, vagy a szultánok háromszáz ezrei, e pillanatban csufosan kivonult az országból.

A magyar hadsereg csak néhány halottat, s igen kevés sebeseket számlál s a horvátok közül a sopronyi elfogottakat is ide számlálva, igen szigorú számítással, a foglyok száma tizenkét ezren felül megyen.

Az éhség, betegség, ruhátlanságmiatti nyomor, az ütközetek, elmaradások, megszökések, s azon nagy szám, kiket a felkelő nép egész kényelemmel, mint a pusztító sáskákat, agyon vert, az ellenség veszteségét olly magasra rugtatják, hogy bátran elmondhatjuk, miszerént az egész horvát seregnek fele a megszökött száj hős vezér botor vállalátának áldozataul esett. A fenmaradtaknak egyik fele ujjal a Roth féle sereg sorának néz elébe s bujdokolva tuskén bokron csatangol hazája felé.

Maga Jellachich seregének maradványával mint hivatlan vendég s magát feltoló Don Quixote áll Bécs falai alatt, s mint látszik szeretné, ha nem volna ott.

A vész a házarul félre vonult. De mint borongó láthatár még ott sötétlik a nyugoti részen.

Jellachich Ausztriába vonulása a bécsi események nélkül e perczen is nem volna több, mint egy segéd sereg, mellyet Ausztria a maga seregeivel egyesítve ellenünk vezethetne.

October hatodika ellenségeinket kényelmesen helyzetükből kizökkentette.

Ha most elfogna kezdődni az osztrák magyar háború, az ellenség csak egy reactionaribus hadsereggől állana, mellynek a erős birodalomban egy talpalatnyi földje sem volna, hova bizon támaszkodhatnék.

Furcsa kis háború, midőn az ellenség fővárosa barátaink legközelebbi közepé kerül.

A dynastia Bécs nélkül nem több, mint egy kalandor tronkövetelő, ki csak ott maradhat bátorságban, hol sargei összegyülekezve magát szuronyok közt őriztetheti.

Bécs birtoka nélkül császári hatalom komolyan nem létezik. Bécsben pedig csak becsületes német irányu kormány alakíthatja meg magát.

A mi a hadsereget illeti: Olly idők jöttek közbe, hogy e dynastia, melly magát a reactio élére állítja, magát azzal ugyanazonosítja, mint ilyen e seregben sem bizhatik többé.

A magyarokról szó sincsen. Csaknem egyenként kell a külföldön lekötöni a magyar katonát, ugy akar hazája szent ügye mellé csatlakozni, pedig ezen derék harcosok a mi ügyeinkről igen vékony, s igen felületes tudomással bírnak, hát ha még jobban tudnák, minő alávaló gyalázatosan akarnak velünk bánni!

Az olaszokba még kevésbé bizhatnak. A németeket a bécsi placatok egészen kikatekisálták.

Tények állanak előttünk. Minden ember azon meggyőződésben élt, hogy az osztrák hadsereg a világ legcompactabb testülete. Hogy e hadseregnek egy császára s egy istene van, s hogy a ki e hadseregbe lép, annak többé nincs hazája, nincs nemzetsége, az többé nem más, mint a császár hiv szolgálója, kinek egyedüli boldogsága az, ha fenséges uráért vérét, életét omlathatja.

Ezen schwarzgömb dogmának azonban ütött végörése. A magyar elem, mint különben is a legmélyebben incorruptibilis faj, első volt, melly az ocsmány, és beszenyasett ügynek védelméül karja erejét elővonta.

Már akkor számtalan egyesek pártoltak hozzá: midőn még dolgaink átkozottan desperato állottak. Az ellenséget nagyok, erősnek hitták, ama nevezetes kérdés, hogy a nép hová fog állani, eldöntve nem volt.

Már ekkor hozzánk állottak a husárok. A Prinz Preussen ezredének legnagyobb része, még nadrágáról is levette a fekete sárga színortot.

A granatosak oda hagyták István herczeg őrizetét, s ha akkor nem kinezta az országot a Batthyáni féle nyomoruságos politika, még a polyak katonák közül is, akár menyien hozzánk pártoltak.

Mind ezek nagy dolgokat jelentenek.

Ha ezen csatlakozások egy nagyobb szerű győzelem következtében történtek volna, nem tulaj-

donitanánk annak nagy fontosságát. A győző párthoz az egész világ oda akar tartozni.

E csatlakozások a legsötétebb időkben történtek. Ez menté meg a hont. Ez hozta helyre a mit az előbbeni ministerium elrontott.

Előre tehát, a-használjuk a perczekeket. E perczekek ezerszeresen kedvezőbbek, mint a marciusi napok voltak.

Most már van népünk, a pénzt úgy csináljuk, mint a pelyvát, összecompánáltunk egy hadsereget, fegyvert is csakbaempészítettünk egy jó rakást. A fegyvergyárba 800 emberünk dolgozik, a harvátok is hoztak néhány ezer puskát. Ágyúink s löszereink elég volna egy Napoleonnak.

Az ellenség fővárosa Bécs, mellettünk van.

Egy hazátlan kóbor sereg áll ellenünk. De ott is van barátunk elég. A reactió hadserege csak mesterkéltén áll össze. Ha mi erélyt mutatunk az fel fog olvadni.

Az egy olvadékony tömeg, melyet a népek tengere magában fel fog emészteni.

Pest october 17.

Hála az égnek, elértük azt a kort, hogy a gazságot nem sokat curálják, hanem táblabíró uraimékat, minden hosszas processus nélkül megszállják fel.

És csodálatos?!!

Az incarnotus hunsfut erdélyi Kraewinkler aristocratiából még egy se függ; pedig isten ugyse a többséget bátran lehet az akasztófára candidálni. És én azt mondom, használni kell az időt, ezt a megromlott fajt egy kissé razirozni.

Ha nem ijesztenek rá, olyan gazságokat fog művelni, hogy mindenkinek el áll szemé szája.

A meddig egy pár nem függ, soha sem hiszi el, mikép lehet bérót vagy grótot felakasztani, és azt mondja: „a magyar nem bánt akármiféle gazságot követsek el, az ellenség meg jól megfizet.”

Azért küldjenek oda kir. biztosokat, de ne erdélyi embert, mert az nem mer, annyira belé van olva azon eszébe, hogy azok különb emberek, mint ő és az istenért erdélyi aristocratiát se küldjenek, mert azok ugy összevagyedtek, hogy mátkodgyik a másikkal bétya vagy ságera.

Most hamar kell rájuk ijeszteni, mert aztán ha líbra kapnak, késő lesz. Így például Wesselenyi Farkast vogelfreinek kell declarálni, akad ember, ki agyonlövi, mert megfogni bajos, nagyon gyáva, mihelyt veszélyt érez, megszökik.

Ha neki kezdének, úgy roppant névjegyzéket készíthetnek azok neveiből, kiken minden szó nélkül túl lehet adni.

De az nem szükséges, mert addig ugy se lesz ebből az üdvös operatióból, míg oda valami proletarius embert nem küldenek.

Egy kérielhetlen republicanus kell oda, mert sub titule törvényes út, minden az illyesmit tekintetbe vevő, elholonditanak.

Ősek rajta hát — — most az idő razirozni ezt a fajt, mely Erdély népét megnyomorította, gazdag bérceit, termékeny földjét az inség lakává

tette, mely 5t forintért mindennap eladta lakát, és mely az elajulás utolsó fokán legméltóbb czimborája Urbán és társainak.

Mert a székelyek hiába szalasztják meg az oláhokat, a meddig a forrás nincs bedugulva, honnét az ármály foly, a forrás pedig a nyomorult kraewinkler aristocratiá.

Bethlen Miklós.

Katonaság és Guillotine.

I.

Mi az isten választottjainak legbiztosabb fegyvere a szabadságot és jogait visszakövetelő nép ellenében?

A katonaság, mely csupán zsoldért harcol.

Mi a népek legbiztosabb fegyvere makacs elnyomói ellenében?

A guillotine, mely irgalom nélkül, de igazságosan sujtja a bitor árulót különbség nélkül.

Mind kettő öl.

Az utóbbi azokat, kiket a nép igazságos ítéllete kijelöl.

Magengedem, hogy ezek közt talán és néha egy ártatlan is bűnhődik.

Az első azokat, kik elvitáztatlan, és velők születt, de kegyetlen és természetelleni intézmények által elrabolt jogukat visszakövetelik.

Tagadom, hogy ezek közt e tekintetben csak egy vétkes is lenne.

Pedig a nép legfőbb székelyét itél el; a zsarnokok eszköze százezereket gyilkol.

II.

Mi a guillotine feladata?

Elrémiteni azokat, kik az idő mutatójának, mely a népek szabadságát jelöli, erőszakkal, vagy ármánnyal más irányt akarnak adni.

Irgalom nélkül sujtani azokat, kik ezerek életé árán, egyesek hatalma visszaszerzésére törekednek.

Eltiporni azokat, kik nem irtóznak vérbe borítani a világot, csakhogy tovább is kéjában fűrődjenek, míg százszal a népek éhen vesznek el.

Mi a katonaság feladata?

Capacitálni a népeket, melyet nagykorúságuk érzetében szabadok akarnak lenni.

Védeni néhány vérengző család érdekét, néhány száz millió békés polgár igazságos követelése ellen.

Megakadályozni, hogy a népek életbe ne lépessék a testvériség dicső eszméjét.

III.

Van-e a guillotine jövője?

Azoktól függ, kikre alkalmazandó.

Hát a katonaságnak?

Ez az előbbi kérdés feleletétől feltételezesték.

Mi vehet mind kettőnek végett?

A kivívott democratia.

Mikor?

„Itt az idő, most vagy soha.”

Nyiri Józsa.

Pest october 14.

Mostól tovább fontolga'om, annál inkább látom nemzetőrségi intézményünknek egy hiányosságát be, melynek elhárítása nem csak hogy munkálatba nincs véve, de még eddig pendítve sem volt.

Ez, a tűzértség hiánya a nemzetőrségnél.

Budapest az imént mult borúsabb napokban városvédelmi tűzercsapatot állított, s csakugyan sokan adták reá magokat. Ezen, hogy ugy mondjam privát csapatnak (mert senki nem volt se testileg, sem egyénileg lekötelezve) egy része mozgóvá tétetvén, a táborba szállott, azt maiglan is követvén..

Selmecz a cseh katrok betörésekor a bányásztanulókat néhány ágyúja mellé látta jónak állítani.

Nagybánya az oláh fanatizáció közepette ágyúit fölsereli, s azok kezelését nyakra főre taníttatja.

Mind ez elősorolt esetekben a szükség elég világosan nyilatkozott; de nem lehet-e még kiálltöbb példaktól is tartanunk? — nem tanácsosb-e magunkat az események által készentaláltatni, s a fenytő vesznek nyílt homlokkal ellent állni, mint az elhatározó perczen hamarkodni valamit öszve, miből utoljára is kóficz válna!

Ha Páris és Bécs, hol csak föltehetni, hogy rendes katonaság nélkül, soha sincs, bír nemzetőrségi tűzértséggel, miért ne bírna Budapest, miért ne bírnának olly vidéki városok is? melyekben valami állodalmi pénztár, gyár, főhivatal, vagy más egyéb közérdekű és így féltendőbb dolog van, főleg, ha azoktól egy rendes (vár) őrséggel el látott helyek távol esnek?

Ágyunk hála égnek! elég van, s ha még kell, önteni fogunk. Rezet természetünk, ont vehetünk, Prakendorfon a Szepességen jelenleg készülnek ágyú öntéshez, kívánjuk működjenek sikerdúsan.

Rajta urak! csak rajta! kiket e dolog illet, gondoljátok át, s ha meg áll, valósítsátok; mert vajmi sokszor kell még résen állnunk! — vajmi sok még a legyőzendő!

Szabó.

Szerkesztő!

Tegnap érkeztem le a párdorxi táborból. Az ott tapasztaltak után elmondom annak egyik lényeges hiányát, mely ebből áll, hogy az egész seregben egyetlenegy hírlapot sem láthat az emberfia; — minék következménye az, hogy az egyébként honát szerető közvitéz, hona jelen állapotáról mit sem tud; — senkitől egy felkésítő szót nem hall; midőn más részről: a schwarzgel irányú német placátok, ugyanott gyakrabban keringenek.

Ha lenne seregeifaknál vezér, kinek teremő szelleme, és lángoló honszeretete lengené át ezen egész testületet, lelkesedést öntve annak minden egyes emberébe: akkor a hírlapok is tán nélkülözhetők lennének. De mivel illy vezérünk még

nincs, — sőt ellenkezőleg, még némely honvédi tiszt is, — kik állásukat egyenesen e honnak közből — nem a leghazafutóbb szellemmel táplálják embereiket: mindenesetre módot kell találni: hogy a katona, kit többé gép gyanánt használni nem sikerülend — alkalmat nyerhessen, néhány jó irányú lapok segítségével, magának a hon állapotáról tudomást, és hon szerelmének biztos iránnyt szerzhessen.

A jó szerkesztői cikkek, és lelkes felhívások a leghidegebb kővet is felverik közönyösségéből. — Ez tény — használjuk a módot.

Napoleon, világhírű proclamationnak köszönhető nagy részben győzelmeit és harcias dicsőségét! költ Pesten oct. 17. 1848.

polgártársa

Reguli János,
honti nemzetőr.

A Márczius tizenötödike, 181-dik számában egy épen a titlábiró politica egyik — műveivel együtt sirba szált hősnének x y z jelvével alásorozott cikkirő, miután az elégtelenség jermiadjának egy versét a hadügyminister fölött elkövetta, bele kapczáskodik az országos hadi tanácsba, azt részrehajlással, csalással, s egyéb istentelenségekkel vádolja, a tényeknek keresztelt hazugságok mint visszaélések megróvásával meg nem elégedve, neki tükrözik a vétkeket szótárasra, és a tanács tagjainak személyességét méltatlanul piszkolja.

Hogy cikkirőnek a haditanács eljárása nem tetszik, azaz nem gondolunk, az az ő privát guszta; meglehet, hogy némely híú remények szenvedtek hajótörést a haditanács r ó s z r e h a j l ó eljárásán, s innen erednek világ fájdalmai, — mert van szerencsénk ösmerni, némely malcontente bikficzeket, kik mivel a tisztikard kezökre nem bizathatott, vagy bizonyos oklevél elnyerésére elegendő tehetséget nem tanusítottak, most kard helyett osákánnyal fegyverkeznek azon átkozott visszaélések megboszlására; — de hogy a legtisztább polgári erényt szabadon marczangolja piszkos körmeivel — ezt szó nélkül nem hagyhatjuk.

Cikkirő gyanusítja a tanács tagokat, hogy egymást nevezgetik egyik fekről a másikra érdemtelentül, midőn Lahmert, Repásyt stb. kik a harczmezőnszerettek érdemeket, elfelejtik.

Szerencsétlen! — miért nyúl tollhoz, ki még azt sem tudja, hogy a nemzetőrségi tanács kinevezési s előléptelési joggal felruházva nincs?

Nyissa meg tehát X Y Z ur tetemes halló eszközét s tudja meg, hogy a nemzetőrségi tanács csak ajánlatokat tesz és tobat, mely ajánlatokat a kinevezési joggal bíró, ha tetszik elfogadja, s kinevezi, ha nem, visszautasítja: következöleg a tanács tagok egymást kiném nevezhették: de hogy az illető helyen ök is, valamint Lahner és Repásy, s mindazok kik a a hasának szolgálnak és érdemeket szerettek előlépteltesenek ezt méltán igényelhetők.

Cikkirőnek tehát ebből aprehensioja igaz-

ságtalan, — vagy talán elvül áhítja fel, hogy egyedül a harcz mezőn lehet érdemeket szerezni? ugy nem vitatjuk meggyőződését, mellyből legpiquantabb következtetést vonhat saját személyére, ki midőn a hazának minden egyes fiára kötelessége van, akkor pasquik gyártással foglalkozik. — Csak mellékesen jegyezzük meg, hogy ezen általános yád oly tisztelt veteránokat is érintett, kik Európa óriás harczáiban a magyar fegyver becsületét fentartani segítették.

Nem szándokunk a cikk minden egyes részleteire reflexiókat csinálni, csak általánosságban értesítjük cikkirőt némely tényekről, mellyek elegendők lesznek szemtelen hazugságait megsemmisíteni.

A haditanács eddig 40 honvéd zászlóaljot szerkesztett, mint egy 20,000 önkénytest felszerelt, honvéd tüzérséget állított, az ország nemzetőrségét oly czökirányosan rendezte, hogy bebble oly mennyiség tétethetett mozgóvá, minőre Európában a nemzetőrséget véve, még eddig példa nem volt. Ezen testületet, melly illy eredményt mutatott fel, cikkirő hanyagsággal vádolja.

E' testület tagjait cikkirő előléptetésre érdemtelentül tartja, azon tagokat, kik napjaik majd minden perczeit feláldosták, hogy legújabbán ismét 60 új zászlóalj kiállítsanak, tüzérség szaporítsanak, lovasság, mellyből már legalább 4000 kiállítva van, a lehető legnagyobb számig alakíthatassanak s szöval: hogy egy nemzeti hadsereg, melly nekünk Európában tekintélyt szerzhethet, melly nélkül önálló nemzetek sorába fel sem vétethetünk — mielőbb kiállítsanak. Már ha felfogja cikkirő e herculesi munka kiviteli nehézségeit, mellytől maga az országgyűlés visszajijed, mellyet Mészáros, és Balthány lehetetlennek tartott: akkor e testületet, melly nemzet nagyságunknak illy alapot épít, érdemtelentül, hanyagnak nem nevezhet.

Tanulja meg cikkirő, ki olly irodalmi fertelmek kohlásával vesztegeti a drága perczeket Sjeves azon mondatát, ha szabadok akarunk lenni: legyetek igazságosak.

Többen.

Rimaszombat october 10.

Négy napja, hogy Pestet elhagytam, s máris olyan vagyok, mintegy ócska kalendárium, Pestről hozott néhány ujdonságaim pár nap alatt merő ócskaságokká lettek.

S aztán tudnak tán itt a vidéken mindent, a legapróbb részletekig. Mindenki talpon van, s a legéberebb figyelemmel kíséri az eseményeket. Oda jutottunk valahára: hogy dolgainkat semmi kedvünk sincs többé, csupán magára a jó istanra bízni, hanem magunk szeretünk hozzá látni.

S csak így is lehet belőlünk valami.

Erélyes mozgalmaink mindenkit lelkesedéssel töltönek el. A csüggedésnek, kétségbeesésnek legkisebb jelenségét sem találhatni. Nincs az a rossz hír, a mi a népnek önmagába vetett bizalmát megrendíteni képes lenne.

Váczon túl találkoztam a gümöri zászlóaljjal, dicső egy csapat! Tompa is velök van; harcias-

hívei a szent igéket majd fegyvereik élével fogják megtestesíteni.

Gyarmaton kissé az ujonczozást szemlélttem. Boszorkodva fordultam el a sok pityergő arcztól, melly a megyeházat körülvette. Örege, apraja ugy sirt, rit mindenfelé, mintha vágóhidra vitték volna kedves Pistájukat. Szomorú dolog, hogy népünk nagy része annyira iszonyodik a katonaságtól.

S nem azért pedig, mintha nem volna benne harcias szellem, de mert az eddigi szerencsétlen katonáskodás csak nem mohat ki fejéből. Adták viték a gazembert katonának, hogy örökre szabaduljanak öle, de a becsületos jóra való hit megtartották az öke mellett. S ugy látszik, az iteni nép némely része a dolgok új fordulatáról még mitsem tud, legalább nem nagy buzgóságra mutat a haza iránt, midőn a szegény ember inkább eladja egyetlen jószágát, pár ökrét, csak hogy az árán fia helyett egy szerencsétlen furulyás cigánylegényt kiállíthasson. Itt legalább az ujonczok nagyrésze drága pénzen fogadoitákból állott. Hát nem lehetne e népet a katonaiszonytól megszabadítani, s e dermesztő hideg közönyösségből felrázni? Dehogy nem, dehogy nem! Csak tisztviselő uraimék, azon a tekintetes szolgabíró uramfőle kerekvágáson túl is tannának egy pár lépést, amgy testvériesen.

Gümör felső részén itt ött a bujzagatók kezönyomával is találkoztam. Urak háborújáról, király sorogóról, melly felosztandja kéztök az urak jószágát, fantazirozott a szegény tudós ösög, míg a dolgok állásáról egyszerűen felvilágosítottam.

Össyánban csak a szép lány és menyecské, talán azért vonakodnak katonának menni az iteni legények. Na de vanis aztán jó dolgok, csak hogy itthon maradtak, — utátszam egy istenfélő kálmista fiú — majdnem quakkerré lett azoknak láttára:

Rima-Szombat olly csendes, olly elhagyott, mintha kihalt volna belőle a lélek. De nem is csuda — nem hiszem, hogy van vidéki kisváros, melly többet tett volna a közügyért, mint Rima-Szombat. Ifjai majd mind honvédekékké csaptak föl. Nemzetőrei közül 300 van a gümöri önkénytesek közt. Lelekesedés, czölszerű intézkedések, pénz, ember — szóval mi sem kiméltetett, hogy a veszélyben levő haza megmentésére, részükről minden megtétessék. Illy lelkesedés, illy áldozatoknak, lehetlen, hogy kívánt sikere ne legyen.

Rima-Szombat pedig a felvidéki lótságának épen torkában van — ezért nem kevés áldozat, hogy nemzetőreit kimozdítá. Ha a sötétben lépangó szakra e vidéken is lángra találna kapni, Rima-Szombat mi könnyen lehetne első áldozat.

A közel Tiszólczon a napokban egy kis kraval volt. Némely gyanus egyének, kik Harban beütésekor eltűntek e vidékről, most ismét haza szállingóztak. A csendbontos kérdésre akará őket vonni, de vasvillás nép állott ellenébe. Majd felszólitott a tiszolczi tanács, hogy e gyanus egyéneket adja át a megyének — külföben erőhatalom fog alkalmaztatni. Ez erélyes föllépésnek kívánt hatása lön. A gyanus egyének, hogy a bekövetkezhető nagyobb bajt elhítták fejökről, magok mentek be Pelsőczre. A nyomozás ellenök megkezdett. E három jó madár neve: Daxner, Franczei és Rakulmány.

